

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobcu : **M. I.**, bývajúcí v K., zastúpený JUDr. J. F., advokátom v T., proti žalovanému : **P.**, so sídlom v B., zastúpený H., **o ochranu osobnosti**, vedenej na Okresnom súde Košice – okolie pod sp.zn. 7 C 452/2002, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 22. apríla 2010 sp.zn. 1 Co 2/2009

t a k t o :

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 22. apríla 2010 sp.zn. 1 Co 2/2009 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice – okolie rozsudkom z 26. septembra 2008 č.k. 7 C 452/2002-200 konanie ohľadom časti žaloby, ktorou sa žalobca domáhal uverejnenia ospravedlnenia v denníku P. na jeho prvej strane vrátane znenia tohto ospravedlnenia zastavil. Uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi 3 000 000 Sk ako náhradu nemajetkovej ujmy do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 200 000 Sk z titulu súdneho poplatku a z titulu trov právneho zastúpenia v sume 299 780 Sk všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení prvostupňový súd uviedol, že listinnými ako aj svedeckými výpoveďami bolo preukázané, že po uverejnení predmetného článku nastala reakcia svedčiaca v okamžitom plošnom a hromadnom negatívnom postoji k osobe žalobcu a v konečnom dôsledku výraznom znížení dôstojnosti a vážnosti žalobcu v spoločnosti.

Opravným uznesením z 12. novembra 2008 č.k. 7 C 452/2002-227 Okresný súd Košice – okolie výrok písomného vyhotovenia rozsudku Okresného súdu Košice – okolie č.k. 7 C 452/2002-200 zo dňa 26. septembra 2008 opravil tak, že správne má znieť spolu so 4. výrokom „V prevyšujúcom rozsahu sa žaloba zamieta“.

Na odvolanie žalobcu ako aj žalovaného Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 22. apríla 2010 č.k. 1 Co 2/2009-324 zmenil rozsudok okresného súdu v znení opravného uznesenia tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 3 300 € ako náhradu nemajetkovej ujmy a to do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Odvolací súd v odôvodnení uviedol, že z toho, ako bola žaloba podaná, jednoznačne vyplýva, že ide o žalobu, ktorou sa žalobca domáhal ochrany osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka v súvislosti s článkom „Kto financuje K.“ uverejneným v denníku P. dňa 2.11.1999. Aj keď v tejto žalobe (ale aj v ďalších podaniach a prednesoch žalobcu, či jeho právneho zástupcu) nie je expressis verbis uvedené, ktoré osobnostné právo žalobcu malo byť týmto článkom porušené, z kontextu žaloby a výsluchu žalobcu je evidentné, že ide o česť žalobcu, pretože vzhľadom na obsah článku tvrdí, že ho občania celej Slovenskej republiky, ale najmä v regióne kde pôsobí považujú za úplatkára a korupčníka. Je teda zrejmé, ktoré časti článku žalobca považoval za nepravdivé a ktorými podľa jeho tvrdenia došlo k zásahu do jeho osobnostných práv. Prvostupňový súd teda správne rozhodol o ochrane osobnosti v nadväznosti na článok „Kto financuje K.“ uverejnený v denníku P. dňa 2.11.1999 a námietka žalovaného v tomto smere nie je dôvodná. Prvostupňový súd sa však nedôsledne vysporiadal s tým, kto je subjektom osobnostných práv podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka a koho práva sú touto právnou úpravou chránené. Subjektom osobnostných práv podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka môže byť len fyzická osoba. Žalobca sám však dôsledne nerozlišoval ochranu svojich osobnostných práv ako fyzickej osoby podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka a ochranu dobrej povesti právnických osôb, v rámci ktorých vykonával svoju podnikateľskú činnosť (§ 19b ods. 3 Občianskeho zákonníka), či dokonca náhradu škody, ktorá mala v dôsledku tohto článku vzniknúť každej firme, v ktorej bol spoločníkom. Ak teda prvostupňový súd výsledky vykonaného dokazovania vo vzťahu k uplatnenému nároku – nároku na ochranu osobnosti žalobcu ako fyzickej osoby vyhodnocoval aj v nadväznosti na tvrdený dopad inkriminovaného článku na obchodné spoločnosti žalobcu, nepostupoval správne a v tomto smere je odvolanie žalovaného dôvodné.

Ochrana osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka prichádza do úvahy len v takých zásahoch do osobnostnej sféry fyzickej osoby, ktoré sú neoprávnené. Pokiaľ ide o mediálne zásahy, je to najmä rozširovanie nepravdivých alebo P. skresľujúcich skutočností. Občianskoprávna ochrana osobnostných práv spočíva na objektívnom princípe a nevyžaduje

zavinenie. Žalovaný sa preto nemôže svojej zodpovednosti zbaviť len s poukazom na výpoveď poškodenej osoby v inej trestnej kauze. To, že informácia „o poskytnutí 14 000 000 Sk firmou žalobcu I. na účet T.“ nebola pravdivá, napokon uznal sám žalovaný v spore vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp.zn. 5 C 1305/99. Ohľadne základu nároku, t.j. zodpovednosti žalovaného za neoprávnený zásah, ku ktorému došlo uvedením nepravdivých informácií v inkriminovanom článku, teda už nebolo v tomto štádiu potrebné vykonávať dokazovanie a tento základ je daný aj pre zodpovednosť žalovaného v tomto spore o ochranu osobnosti žalobcu. V ďalšom slede je teda aj z pohľadu hore uvedeného predmetu konania (zásah len do osobnostných práv žalobcu ako fyzickej osoby), potrebné vyhodnotiť intenzitu tohto zásahu do cti samotného žalobcu bez ohľadu na jeho eventuálny vplyv na jeho obchodné spoločnosti.

P. je, že osoba žalobcu bola už aj pred inkriminovaným článkom medializovaná v súvislosti s informáciami o začatí trestného stíhania v kauze S., a tak bolo širokej verejnosti známe, že iniciálky M. I. uvedené v inkriminovanom článku, v podtitulku ktorého sa vlastne tiež upriamuje pozornosť na túto kauzu, patria žalobcovi. Zo správy Krajského súdu v Banskej Bystrici odvolací súd zistil, že v tejto trestnej veci bol žalobca vo väzbe v čase od X. do X., t.j. vo väzbe bol aj v čase uverejnenia inkriminovaného článku. Pokiaľ ale ide o tvrdý zásah do osobnostných práv žalobcu, nemožno osobu žalobcu izolovať od toho, čo bolo o ňom verejnosti známe už v predchádzajúcej medializácii kauzy S., a tak nemožno všetku negatívnu odozvu voči nemu (tvrdú ujmu v očiach verejnosti) pripísať len uvedenému článku. Pri hodnotení ujmy na osobnostných právach žalobcu teda bolo potrebné brať do úvahy povest' žalobcu, v tom čase sa nachádzajúceho vo väzbe po obvinení zo závažnej trestnej činnosti. Aj berúc do úvahy potrebu rešpektovania prezumpcie neviny pri predchádzajúcej medializácii tejto kauzy bola táto skutočnosť už objektívne známa v širokom a bližšom okolí žalobcu. Odvolací súd napokon práve s ohľadom na predchádzajúcu medializáciu jeho osoby v súvislosti s touto kauzou dospel k záveru, že aj taká identifikácia žalobcu aká bola uvedená v inkriminovanom článku („M. I. z T.“) a jeho firmy („firma I.“) spolu s odkazom na S., dostatočne umožňovala identifikovať osobu žalobcu nielen v širšom ale najmä užšom okolí. Informácia v tomto článku uvedená však bola spôsobilá povest' (česť) žalobcu ešte viac prehľbiť, pretože nad rámec z podozrenia z trestného činu v kauze S., ktoré už bolo predtým známe, ho skutočne bolo možné vnímať ešte aj ako úplatkára (čo vyplýva aj

z výpovede svedkov) dokonca s podozrením zo snahy ovplyvniť priebeh tohto trestného konania (viď úvod článku).

Odvolací súd však ujmu na strane žalobcu hodnotí menej intenzívne ako prvostupňový súd a to najmä s prihliadnutím na to, že v tom čase bol vo väzbe pre už predtým medializované trestné stíhanie a nebol bezprostredne osobne vystavený hodnoteniu verejnosti, ktorá už mala informáciu o jeho obvinení zo závažnej trestnej činnosti, ale tiež s prihliadnutím na to, že na ochranu jeho osobnosti nemožno započítať negatívny vplyv tohto článku na obchodnú činnosť jeho obchodných spoločností; tento napokon tiež mohol súvisieť a zrejme aj súvisel s informáciami o trestnej činnosti, pre ktorú bol stíhaný. Napokon aj z výpovedí svedkov, ktorí vypovedali v prvostupňovom konaní vyplýva, že vnímali obvinenie z tejto trestnej činnosti, tak nie je v tejto situácii možné tvrdiť, že negatívne vnímanie žalobcu bolo v príčinnej súvislosti výlučne s nepravdivými informáciami v inkriminovanom článku.

V tejto súvislosti treba brať do úvahy, že žalobca, ktorý bol už v tom čase trestne stíhaný v sledovanej kauze, bol v inkriminovanom článku ešte navyše opísaný ako človek, ktorý poskytuje úplatky a „pozornosti“ strane K. v niekoľko miliónových sumách, čo ho v očiach verejnosti stavalo ešte do horšej pozície. Už to, že po predchádzajúcej medializácii kauzy S., na ktorú je aj v inkriminovanom článku poukázané, bola táto nepravdivá informácia uverejnená v celoslovenskom periodiku, je podľa názoru odvolacieho súdu v danej situácii potrebné považovať za značnú ujmu na osobnostných právach žalobcu, ktorá by odôvodnila priznanie náhrady nemajetkovej ujmy aj popri ospravedlnení. Keď ale žalobca podaním žaloby o ochranu osobnosti čakal takmer tri roky od neoprávneného zásahu do jeho osobnostných práv a následne aj žalobu v časti o uloženie povinnosti ospravedlniť sa vzal späť, sám sa zbavil možnosti využitia najúčinnnejšej právnej ochrany a spochybnil takú závažnosť ujmy, akú vzhľadom na požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy tvrdí.

S prihliadnutím na uvedené skutočnosti a všetky hore uvedené okolnosti má za to, že za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy do cti žalobcu ako fyzickej osoby možno za danej situácie považovať maximálne sumu porovnateľnú s výškou náhrady nemajetkovej ujmy priznanej P. G.. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu zmenil a žalobcovi priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3 300 € a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, ktorého prípustnosť odôvodňoval ustanovením § 238 ods. 1 Os.p. a dôvodnosť ustanovením § 241 ods. 2 písm.b/, c/ O.s.p. Namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou konania, touto vadou je podľa jeho názoru nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu pre nedostatok dôvodov. Pokiaľ ide o dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p., t.j. nesprávne právne posúdenie má za to, že prvostupňový a druhostupňový súd správne zistili skutkový stav ale nesprávne posúdili rozsah priznania nemajetkovej ujmy, keď mu v konečnom dôsledku priznali nemajetkovú ujmu v sume 3 300 € a nepriznali ju v celom žiadanom rozsahu v sume 165 969,50 €. V konaní bolo nepochybne preukázané, že žalovaný zasiahol do jeho osobnosti a cti tak, ako sa uvádza v § 11 a § 12 Občianskeho zákonníka. Zásah do jeho osobnosti bol o to závažnejší, že mal širokú publicitu, lebo bol šírený tlačou, denníkom, ktorý vychádza vo veľkom náklade a veľká časť obyvateľstva Slovenskej republiky ho čítala. Žalovaný konal v zlom úmysle proti jeho osobe a za každú cenu ho chcel vykresliť ako zlého človeka, korupčníka a utvrdzovať občanov a orgány činné v trestnom konaní, že je podvodník v súvislosti s kauzou S. a článkom, ktorý je predmetom ochrany osobnosti. Vytváral teóriu zdania o jeho vine a vnucoval presvedčenie okoliu a čitateľom denníka P. o jeho vine. Článkami sa správal ako trestný sudca. Ide o neprípustný nátlak za účelom vsugerácie svojich myšlienok na myslenie a rozhodovanie kompetentných orgánov v kauze S.. Nemôže sa stotožniť s právnym záverom Krajského súdu Košice týkajúcim sa výšky náhrady nemajetkovej ujmy porovnateľnej s priznanou nemajetkovou ujmu P. G. vo veci OS Pezinok pod sp.zn. 5 C 1305/99. V predmetnej veci na Okresnom súde Pezinok účastníci uzavreli súdny zmier. P. G. a jeho spoločnosť T. si rozdelili zaplatenie nemajetkovej ujmy podľa toho, ako im to vyhovovalo a nie podľa rozhodnutia súdu, čo nie je v rozpore s právnymi predpismi. Z uvedeného dôvodu nie je možné len na túto skutočnosť prihliadnúť tak, ako to urobil Krajský súd Košice. Nesúhlasí s právnym záverom Krajského súdu v Košiciach, že náhrada nemajetkovej ujmy má byť nižšia, vzhľadom na tú skutočnosť, že ihneď nepodal žalobu na ochranu osobnosti a čakal takmer tri roky s podaním, čím mal sám spochybniť závažnosť ujmy. Takýto právny záver odvolacieho súdu nie je prijateľný a je v rozpore aj so zásadou spravodlivosti zakotvenej v § 1 O.s.p. Navrhol zrušiť oba rozsudky nižších súdov a vec vrátiť Okresnému súdu Košice – okolie na ďalšie konanie.

Žalovaný vo svojom vyjadrení navrhol dovolanie žalobcu zamietnuť a priznať mu trovy dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). Ustanovenie § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný, a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v tomto ustanovení, možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné. Pre záver o existencii niektorých z uvedených procesných väd nie je rozhodujúci subjektívny názor účastníka o tom, že v konaní došlo k jednej z týchto väd, ale len jednoznačne, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Podľa ustanovenia § 237 písm.f/ O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Vada konania vymedzená v citovanom ustanovení § 237 písm.f/ O.s.p. je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (oznámenie Ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.). Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, Séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp.zn. I. ÚS 226/2003), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu vo vnútroštátnych podmienkach Slovenskej republiky ustanovuje § 157 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil; dbá pritom aj na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Ústavne konformným výkladom ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. pritom treba dospieť k záveru, že s požiadavkami v ňom uvedenými je v rozpore nielen úplný, či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napríklad aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. prípad, keď právne závery zo skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú a napokon i len všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto zistenia vyvedené. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia právom predvídaným spôsobom) odníma možnosť náležite, skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine

polemiky s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov a teda sa mu odníma možnosť konať pred súdom.

Podľa názoru dovolacieho súdu bolo takouto vadou postihnuté konanie odvolacieho súdu v prejednávanej veci.

Z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku je zrejmé, že odvolací súd pri hodnotení ujmy na osobnostných právach žalobcu bral do úvahy povest' žalobcu, v tom čase nachádzajúceho sa vo väzbe po obvinení zo závažnej trestnej činnosti, táto skutočnosť bola medializovaná a teda nebol bezprostredne osobne vystavený hodnoteniu verejnosti, ktorá už mala informáciu o jeho obvinení zo závažnej trestnej činnosti a teda ujmu na strane žalobcu hodnotí menej intenzívne ako prvostupňový súd (viď č.l. 10 rozsudku). Následne však odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia (viď č.l. 11 predmetného rozsudku) uvádza „aj v tejto súvislosti treba brať do úvahy, že žalobca, ktorý bol už v tom čase trestne stíhaný v sledovanej kauze, bol v inkriminovanom článku ešte navyše opísaný ako človek, ktorý poskytuje úplatky a pozornosti strane K. v niekoľko miliónových sumách, čo ho v očiach verejnosti stavalo do ešte horšej pozície. Už to, že po predchádzajúcej medializácii kauzy S., na ktorú je aj v inkriminovanom článku poukávané, bola táto nepravdivá informácia uverejnená v celoslovenskom periodiku, je podľa názoru odvolacieho súdu v danej situácii potrebné považovať za značnú ujmu na osobnostných právach žalobcu, ktorá by odôvodňovala priznanie náhrady nemajetkovej ujmy aj popri ospravedlnení“. Takéto odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu týkajúce sa ujmy na osobnostných právach žalobcu je značne vnútorne rozporné a súčasne nelogické, nepreskúmateľné a preto nezákonné. Odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia náležite nevyporiadal ani s primeranou výškou náhrady nemajetkovej ujmy do cti žalobcu ako fyzickej osoby, keď uviedol „že za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy do cti žalobcu ako fyzickej osoby možno za danej situácie považovať maximálne sumu porovnateľnú s výškou náhrady nemajetkovej ujmy priznanou P. G.“. Takéto odôvodnenie náhrady nemajetkovej ujmy nezodpovedá požiadavke na riadne a presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Rozhodnutie odvolacieho súdu je teda nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu, majúce za následok jeho nepresvedčivosť je vadou konania, ktorou sa ako už bolo uvedené, účastníkovi odníma možnosť riadne konať pred súdom. So zreteľom na uvedené dovolací súd rozsudok

odvolacieho súdu zrušil jednak v zamietavej časti, ktorou odvolací súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a jednak v potvrdzujúcej časti, v ktorej odvolací súd zmenil rozsudok v znení opravného uznesenia tak, že žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi 3 300 € ako náhradu nemajetkovej ujmy a v nadväzujúcom výroku o trovách konania (§ 243b ods. 1 O.s.p.) a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nebolo možné v dovolacom konaní podrobiť prieskumu z hľadiska správnosti zaujatých právnych záverov, lebo vzhľadom na už spomenutú vadu konania nemožno posúdiť, či napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na (ne)správnom právnom posúdení veci.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Záverom je potrebné uviesť, že v ďalšom konaní odvolací súd rozhodne aj o odvolaní žalobcu do zamietavej časti rozsudku prvostupňového súdu (o ktorej doteraz nerozhodol).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. októbra 2011

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová